

Сираче.

(Отъ Вдовинъ).

Вие буря снѣговита,
Тѣжно пропищява, —
Надъ кѣщята нажалени
Прѣспи снѣгъ навѣва.

Изъ селó сираче ходи,
Милостиня сбира:
Тукъ съ задавенъ гласъ се моли,
Тамъ рѣжа простира.

На плѣщи му вехта дрешка,
Скѣсана — не сгрѣва;
Студъ пронизва до коститѣ, —
То се вкоченѣва . . .

А кѣдѣ ли то, горкото,
Ще заспи, почине?
И прѣзъ нощта мразовита
Какъ ли ще помине?

Кой ли него ще прѣгърне!
И цѣлуе сладко,
Като нѣма драга мама,
Като нѣма татко?

